

Julia Burgers-Drost

*Niet alleen,
maar samen*

ROMAN

Marjolein van Diest

A silhouette of a woman holding a child, set against a warm, golden sunset over the ocean. The woman is on the left, facing right, and the child is in front of her. The sun is low on the horizon, creating a bright glow and long shadows. The ocean waves are visible in the foreground.

Julia Burgers-Drost
&
Marjolein van Diest

Niet alleen, maar samen

Uitgeverij Zomer & Keuning

Voorwoord

Voor mijn lieve moeder

Toen we klein waren vertelde je ons vaak verhalen, urenlang. Verhalen waar we nu nog weleens zinnen uit citeren. *'We wouden – en we zouden'* was er zo eentje, iets wat een paar kinderen in een verhaal telkens zeiden. We smulden van je verzinsels.

Wij *'wouden en zouden'* samen nog een keer een boek schrijven, jij en ik. Een roman, of een thriller. Jij was ervan overtuigd dat ik ook zou gaan schrijven en moedigde me regelmatig aan. *'Je moet gewoon beginnen!'* zei je dan stellig.

Je was weer aan een boek begonnen, je schreef elke winter zo'n twee romans. Maar voor het eerst in al die jaren – en na bijna honderd romans – had je moeite om er doorheen te komen. *'Het wil niet lukken, Marjolein moet het maar afmaken!'* verzuchtte je tegen papa. Net alsof je voorvoelde, dat je het zelf niet meer zou doen.

En opeens, opeens was je er niet meer. Twee dagen na je zus ben je – heel plotseling – overleden.

Na een tijdje kwam het pijnlijke besef: *'We wouden en we zouden'* samen een boek schrijven, maar dat zou nu nooit meer gebeuren!

Tenzij ik zou doen wat je had gezegd: jouw boek afmaken.

Toen ik de eerste hoofdstukken die je al had geschreven doorlas op m'n laptop, proefde ik de moeite die je dit keer had gehad met schrijven. Net alsof het verhaal niet van de grond wilde komen, niet tot leven kwam.

Zo kon het toch niet eindigen?

Papa was er ten stelligste van overtuigd dat ik het moest doen. *'Mama heeft het toch zelf gezegd?'* Maar durfde ik het wel aan?

Toen weerklonken jouw woorden in mijn gedachten: *'Je moet gewoon beginnen!'* Met de voorgaande twee delen bij de hand ben ik toen aan de slag gegaan, *gewoon begonnen*.

En een jaar na je overlijden, in januari 2014 had ik het boek af. Ik heb gelachen en gehuild tijdens het schrijfproces, maar al die tijd voelde ik dat jij – vanuit die wolk van getuigen in de hemel –

naar me keek en me aanmoedigde.

We wouden en we zouden... Het liep anders dan we hadden gedacht, maar we hebben een boek geschreven, mam: *Niet alleen, maar samen!*

Ik hoop dat ik je eer aandoe.

Liefs,

je dochter Marjolein

‘Dag mevrouw Voordewind, hoe gaat het met u? Ik heb u zo lang niet gezien dat ik dacht: ik ga eens even bij u langs.’

Geertje Voordewind houdt zich vast aan een deurpost en bekijkt wantrouwig de jonge vrouw die bij haar op de stoep staat. Haar blik glijdt over het halflange, donkere haar, het regelmatige gezicht en de grote, groene ogen.

Marloes ziet haar bijna denken: ik heb geen idee wie dit is! Om de oudere vrouw te helpen, vervolgt ze: ‘Ik sprak vanochtend uw kleindochter nog. Ik was tegelijk met Jasmijn op het consultatiebureau.’

Het kwartje valt.

‘Ach ja! Kom toch gauw binnen, het is veel te koud om de deur open te laten staan. Jij bent de vriendin die gelijk zwanger was. Jij hebt toch ook een dochter? En je heet toch...’

Marloes doet haar dikke jas uit en hangt hem aan de overvolle kapstok.

‘Ik heb een zoon, Silas. En ik heet Marloes.’

‘Silas. Jaja, hoe kom je erop. En die van Jasmijn – ach, hoe heet die ook weer...’

Marloes loopt achter Geertje Voordewind aan de woonkamer in waar het ontzettend warm is. De kamer in de aanleunwoning is bepaald niet groot, maar staat ook erg vol met grote meubels.

‘Het dochtertje van Jasmijn heet Willemien. Die twee schelen niet veel in leeftijd.’

Geertje haalt haar schouders op en wijst naar een leunstoel. ‘Ga maar lekker zitten, meid. Ja, Willemien. En ik dacht nog wel: als Jasmijn een dochter krijgt, noemt ze haar naar haar oma Geertje. Maar nee. Het was een teleurstelling!’

Marloes voelt zich geroepen om voor haar vriendin op te komen. ‘U weet toch wel dat ze de namen van haar ouders samengetrokken hebben? Willem en Minie, daar hebben ze Willemien van gemaakt. Ik vond het juist wel aardig. Want tegenwoordig worden kinderen niet vaak meer naar de ouders of de grootouders vernoemd.’

Geertje trekt een lelijk gezicht. ‘Maar bij Jasmijn zit het anders, geloof me. Ze noemen haar geen Willemien! Toen ik laatst bij haar was, zat ze met het kind op schoot te tuten en het was Willemieke

voor en Willemieke na. En je weet vast wel wie die Mieke was!’

Geertje zwijgt een ogenblik en zegt dan triomfantelijk: ‘Zo heette Jasmijns andere oma. Bij Mieke gingen de kleinkinderen wél logeren, en als er wat bijzonders was, kreeg Mieke het als eerste te horen. En toen ze kwam te sterven, dacht ik nog: nou ben ik aan de beurt. Maar niks van dat alles!’

Marloes schrikt een beetje van het venijn in de stem van Geertje Voordewind. Daar zit een hoop oud zeer, zo te horen.

Nee, Geertje is nog niet uitgesproken, er komt nog meer. ‘Wat vond iedereen het zielig voor Bertram dat hij weduwnaar werd. Het scheelde niet veel of meester De Groot ging zijn Mieke achterna. Wie troostte hem? Niemand anders dan ik. En wat was mijn dank? Hij liet me zitten voor dat mens... die met haar kleindochter hier kwam...’

Ze kan niet meer op de naam komen, balt haar beide vuisten en kan niet verhinderen dat er tranen in haar ogen springen.

Marloes kent de fantasieverhalen van Geertje, ze krijgt ze regelmatig van Jasmijn te horen.

‘U bedoelt Marijke Marwijk, en haar kleindochter Aniek. Aniek is een vriendin van mij. Marijke was toch een schoolvriendinnetje van u? Via de computer hebben jullie weer contact gekregen. Ik vond het meteen een geweldig verhaal, twee dames op leeftijd die achter de computer kruipen en elkaar op schoolbank.nl weer terugvinden.’

Geertje veegt steeds langs haar ogen. Jaja, geweldig verhaal, maar wat heeft ze een spijt gehad van het feit dat ze Marijke Marwijk en haar kleindochter over liet komen om de bruiloft van Jasmijn en haar aanstaande bij te wonen!

‘Gebruikt u de computer nog weleens?’ vist Marloes, waarop Geertje heftig nee schudt met haar hoofd. Ze wil voor geen goud bekennen dat ze vergeten is hoe ze het ding moet aanzetten. En dat niet alleen. Ze heeft er geen plezier meer in, het is veel te ingewikkeld.

Maar dat zal ze nooit toegeven.

‘Eerlijk gezegd, Marloes, kom ik er niet meer aan toe. Ik ben slecht ter been, zonder mijn scootmobiel kan ik de straat niet meer op. En in huis sukkel ik maar wat rond. Nee, een hulp heb ik niet, omdat ik dat niet wil. Een ander die aan mijn spullen zit... Maar het zou wat anders zijn als ik bij Jasmijn kon wonen. Weet je dat haar man,

Simon, dat voorstelde? Een beste man, Simon Kerkemijer. Architect is hij. Veel te zacht voor Jasmijn! Maar denk je dat Jasmijn het met hem eens was? Nee, mevrouw is veel te druk in haar nieuwe, grote huis met de baby, en heeft geen tijd over voor haar oude oma. Alsof ze op haar leeftijd, amper twintig, niet veel meer aan zou moeten kunnen. In mijn tijd was dat wel anders. En weet je wat ze ook nog zei? Dat ze vaak naar Oop gaat, zo noemt ze Bertram, om een handje in de bed and breakfast te helpen. Terwijl zij daar loopt te poetsen, zit Marijke daar met mijn kleindochter op schoot! En hoe zij Bertram zover gekregen heeft met haar te trouwen, daar wil ik niet eens aan denken. Mieke was amper een jaar overleden, nota bene!’

Geertje heeft een propje van haar zakdoek gemaakt en huilt nu zonder gêne.

Marloes heeft medelijden, maar besluit van onderwerp te veranderen voordat er nog meer waanideeën te berde worden gebracht. ‘Ik weet zeker, oma Geertje, dat ze veel van u houden. Weet u waarom ik eigenlijk ben gekomen? Om te vragen of u vindt dat het alleen wonen nog goed gaat, of dat u wel wat hulp kunt gebruiken.’

Door de verhalen van Jasmijn heeft Marloes de indruk gekregen dat haar oma al een tijdje aan het dementeren is. Marloes had beloofd eens een kijkje te nemen bij haar oma, om zodoende haar professionele mening als verpleegkundige te kunnen geven op de situatie. De ouders van Jasmijn kregen de laatste tijd ook al het idee dat de vergeetachtigheid toeneemt bij oma Geertje. Al babbelend werkt ze naar het doel van haar komst toe, intussen de reacties van de bejaarde vrouw peilend om te zien hoeveel ze begrijpt.

‘Ik hoorde ruim een jaar geleden van dokter Ouderaa dat er hier in het dorp steeds meer behoefte is aan zorg aan huis voor de wat oudere mensen, zoals van de thuiszorg. Vaak wonen kinderen te ver weg om regelmatig bij te kunnen springen, of hebben ze daar geen tijd voor. Daarom ben ik hiernaartoe verhuisd en aan de slag gegaan om in het dorp een nieuwe vorm van thuiszorg op te zetten. Dokter Wout Ouderaa, die kent u toch wel?’

Geertje Voordewind knikt afwezig. Jaja, die kent ze wel, dat was de nieuwe dokter.

Marloes kan er uren over vertellen, maar besluit het verhaal zo kort mogelijk te houden.

‘Ik wil u graag wat vertellen over Buurtzorg. Zo heet de nieuwe thuiszorg hier in het dorp. Heeft u daar al van gehoord?’

Geertje blijft echter hangen bij wat Marloes zegt over kinderen die te ver weg wonen. Wist Marloes wel dat haar zoon Willem en schoondochter Minie in het dichtstbijzijnde stadje wonen, op fietsafstand van het dorp? Maar in de praktijk ziet ze hen amper. ‘De mensen uit het dorp zullen wel denken, hoe durven ze hun oude moeder zo te verwaarlozen!’

Marloes ziet dat Geertje op het punt staat om het volgende stokpaardje te beklimmen en probeert haar af te leiden.

‘Zal ik dan uitleggen wat Buurtzorg voor u zou...’

Helemaal niet nodig. Geertje heeft toch zeker geen behoefte aan hulp van een vreemde? Ze doet opnieuw uitgebreid haar beklag. Vooral over Jasmijn, die niet wil dat haar oma bij haar in huis komt wonen.

Marloes begrijpt dat ze vandaag niets meer kan bereiken. Er zal een moment komen dat Geertje niet meer om adequate hulpverlening heen kan. Maar op dit moment lijkt ze het, in elk geval op het gebied van het huishouden en persoonlijke verzorging, allemaal nog wel te kunnen redden. Hoe het met haar geestelijke gesteldheid is, kan Marloes als buitenstaander niet goed inschatten.

Buiten begint het te schemeren. De dagen, zo eind december, zijn kort, en menig oudere wordt er somber van. Maar of dat de oorzaak is van Geertjes gemopper, betwijfelt Marloes.

Ze onderbreekt de klachtenstroom en vraagt of ze voor Geertje een kopje thee zal zetten.

‘Wat denk je wel, dat ik dat zelf niet meer kan?’

Marloes haast zich te zeggen dat ze dit geen moment heeft gedacht.

‘Ik mag dan niet meer zo best kunnen lopen, maar een ketel op het vuur zetten, dat kan toch iedereen!’

‘Maar dan help ik u wel een handje,’ komt Marloes resoluut.

Terwijl Geertje naar de keuken stommelt, rechts en links steun zoekend aan meubels en de wand in de gang, knipt Marloes hier en daar een schemerlampje aan. Geertje zet de fluitketel op het gasfornuis, en terwijl zij de theepot en kopjes klaarzet, neemt Marloes plaats op een van de twee stoelen die bij het keukentafeltje staan.

Marloes praat met Geertje verder alleen nog over neutrale onderwerpen, ervoor wakend om Jasmijn of haar ouders te noemen. Het tweede kopje thee slaat ze af. ‘Ik moet mijn zoon gaan ophalen bij zijn oppas. Maar ik hoop voor de kerst nog een keertje bij u langs te komen, mevrouw Voordewind.’

Geertje loopt met haar mee naar de gang. ‘Daar doe je goed aan, kind. Als ik denk aan mijn eigen zoon...’

Marloes schiet in haar gewatteerde jas en ritst hem tot bovenaan dicht. De koude wind doet de brievenbus in de voordeur kleppen.

‘Gaat u maar gauw weer naar binnen, in de woonkamer is het lekker warm. Ik kom er zelf wel uit.’

In een rustig tempo rijdt Marloes in haar auto door het dorp dat haar ondertussen zo vertrouwd is geworden. Ze mindert wat vaart als ze De Oude School passeert. De bed and breakfast. Ze meent de figuur van opa Bertram de Groot achter het raam te zien. Hoofdschuddend denkt ze aan de woorden van Geertje Voordewind, die de oma van Aniek – Marijke – ervan beschuldigde het voormalige hoofd van de dorpschool voor haar neus weggekaapt te hebben.

Ze slaat af en rijdt naar de rand van het dorp, waar Jasmijn en Simon wonen. Silas is vandaag bij Jasmijn geweest, die graag op hem past. ‘Met alle liefde,’ roept ze regelmatig. ‘Ik ben dol op dat joch!’ Ook buurvrouw Monsma, Marloes’ andere oppas, dweept met hem. Omdat ze weet dat haar zoon goed wordt verzorgd, gaat Marloes altijd met een gerust hart naar haar werk.

Er staan op het terrein nog maar een paar woningen. De emeritus predikant, dominee Laponder, en zijn vrouw wonen tegenover Marloes’ vriendin Aniek en haar kersverse echtgenoot Huub. De woningen waren in een mum van tijd uit de grond gestampt, dankzij de luwte in de bouwwereld. Aniek is nog bezig met de afwerking en de aankleding van het huis, maar het wordt prachtig, vindt Marloes.

Ze parkeert de auto op de brede oprit voor het huis van Jasmijn en Simon. Achter alle ramen branden de lampen, zo lijkt het.

Huiverend loopt ze naar de voordeur, waar een prachtige kerstkrans aan is bevestigd. Het geluid van de bel galmt door het huis en overstemt het luide gehuil van een baby. Marloes luistert met scheefgehouden hoofd. Nee, dat is niet het huiltje van Silas. Hij laat zich

weinig horen en als hij al huilt, is het met kalme uithalen.

De deur gaat met een ruk open. Marloes ziet een geagiteerde Jasmijn staan met een ontroostbare dochter op haar arm. Ze blaast een verdwaalde, blonde haarlok uit haar verhitte gezicht en begroet Marloes met stemverheffing. ‘Kom erin! Willemieke heeft het niet zo naar haar zin vandaag. Koud hè?’

Marloes veegt haar voeten en ontdoet zich intussen van haar jas. ‘Nou, winters weer, echt zoals het in december hoort te zijn. Alles goed gegaan?’

Jasmijn verplaatst haar dochter naar haar schouder. ‘Met jouw zoon wel. Wat is dat een schat. Je hoort hem niet, hij is tevreden. Heel wat anders dan dat kind van ons!’

Marloes hangt haar jas aan de kapstok en haast zich naar de woonkamer, waar Silas in de box zit te spelen. Zijn grote, bruine ogen beginnen te stralen als hij zijn moeder ziet binnenkomen. Marloes hurkt bij de box neer en met een brede glimlach kietelt ze hem door de spijlen heen.

‘Dag mama’s grote jongen!’

Een giecheltje is haar beloning, waarna hij lekker verder speelt met zijn boekje.

‘Ga zitten, dan krijg je koffie met wat lekkers. Houd jij haar even vast?’

Marloes zinkt weg in een diepe fauteuil en pakt Willemieke van Jasmijn aan.

Op de ronde wangetjes van het meisje glinsteren nog een paar tranen, die Marloes met een vinger zacht wegveegt. ‘Heb je dan zo’n verdriet? Vertel het me maar, wat is er dan aan de hand?’

De kalmerende invloed die Marloes op veel mensen heeft, mist ook bij de kleine hummel zijn uitwerking niet.

‘Koffie met kerstbanket. Je gelooft het niet: geen supermarkt-exemplaar, maar zelfgebakken! Door mijn schoonmoeder dan, niet door mij, hoor. Ik wist niet eens dat je zoiets ook zelf kunt bakken. Zal ik het kind nemen?’

Marloes schudt van nee, glimlachend om de achteloze benaming die de getergde jonge moeder haar dochter geeft. ‘Laat mij “het kind” maar vasthouden, dan kun jij even bijkomen.’

Jasmijn steekt mopperend van wal. Over Willemieke, die de hele

middag al dreint. ‘Tandjes, zeiden ze op het consultatiebureau. Ja, ze is er vroeg bij met vierenhalve maand. Maar dat kwaaltje heeft jouw zoon ook en die hoor je niet. Er komt niets uit mijn handen, het kind is echt een lastpakje. Gelukkig is ze nu even stil.’

Marloes streelt het kleintje over de vlasblonde haartjes. Willemieke leunt met een haperende zucht tegen haar zachte trui aan.

‘De koffie is een echte opkikker,’ verzucht Marloes. ‘Weet je bij wie ik vanmiddag nog langs ben geweest?’ Ze lacht naar de baby op haar schoot. ‘Bij jouw overgrootmoeder, ja!’

Jasmijn fronst haar wenkbrauwen. ‘Da’s waar, daar hadden we het pas over. Lief dat je bij haar langs bent gegaan. Wat vond je van haar?’

‘Het lijkt zo op het oog allemaal wel goed te gaan, ze klaagt alleen over van alles en nog wat...’

Jasmijn valt haar in de rede, terwijl ze met haar ogen rolt. ‘Klagen heeft ze altijd al gedaan. Moet je mijn moeder maar eens vragen. Vroeger ging ik met Bonnie vaak bij ons beider oma, oma Mieke, logeren. Bonnies moeder en mijn moeder zijn zussen, dat weet je, hè? Alles kon en mocht daar. Maar bij oma Geertje mocht ik niks. Dus ik wilde niet meer bij haar logeren. Best wel sneu, natuurlijk. Maar oma Geertje klaagt er nog steeds over. En dan te bedenken dat Simon vindt dat wij oma Geertje in huis moeten nemen, omdat wij de ruimte hebben. Nou vraag ik je! Het is toch geen leven, als je haar onder je dak hebt? Ik zeg dan weer: “Simon, ze kan toch beter bij mijn ouders intrekken, het is immers mijn vaders moeder!” Maar dat vindt hij niks, want dan moet ze van woonplaats veranderen, en ga zo maar door.’

Marloes laat haar uitrazen, en als er een pauze valt, merkt ze op dat het in vroeger tijden inderdaad de gewoonte was om een ouder familielid in huis te nemen. ‘Kijk maar eens naar de schilderijen van de oude meesters. Spelende kinderen, een oma op een stoel met een kind of een bak te schillen appeltjes. Maar de tijden zijn veranderd, en ik geloof ook niet dat het wijs zou zijn. Jullie zijn nog maar zo kort getrouwd, net ouders geworden. Daar kun je geen dementerende oma bij gebruiken. Als je het mij vraagt, is oma Geertje op den duur beter af in een geschikt verzorgingstehuis.’

De deur gaat open en Simon stapt naar binnen. Hij heeft de laatste

zin opgevangen. ‘Goedenavond, wat gezellig is het hier, dames! Vind jij dat oma Geertje uit huis moet, Marloes, of redt ze het nog? Ik vraag me alleen af of ze in een tehuis gelukkig zou zijn, dan kan ze beter bij ons intrekken.’

Marloes lacht als Simon zijn dochter van haar schoot plukt en haar hoog in de lucht zwaait voor hij gaat zitten. Geen zoeter kind dan Willemientje Kerkemijer. Ze krijgt een dikke kus op haar wangetje van haar vader en probeert met een blij kreetje aan zijn blonde haren te trekken. Behendig ontwijkt hij haar grijpgrage handjes, waarna ze haar aandacht richt op zijn vuurrode stropdas.

Jasmijn kijkt Simon boos aan. ‘Werkelijk, Simon! Soms denk ik weleens...’

Simon zegt bedaard: ‘Niet doen, dat denken. Heb je nog een bakje koffie?’

Jasmijn stormt de kamer uit.

Marloes haast zich een neutraal onderwerp aan te snijden. ‘Hoe gaan de zaken, Simon? Geen last van de crisis?’

‘Ik zal niet zeggen dat het ons geheel voorbijgaat, maar klagen hoor je me niet. Ik heb veel werk aan verbouwingen, gelukkig. Zo vergaat het mijn vader ook met zijn bouwbedrijf. De mensen weten hem toch te vinden als er een aannemer nodig is. Ik kan hem ook af en toe de bal toespelen, zorgen dat hij een offerte uit mag brengen. En andersom weet hij mij soms weer ergens binnen te praten, een goede wisselwerking dus. En jij, Marloes, schieten de plannen van Buurtzorg al op?’

Marloes knikt vergenoegd. ‘Vanmiddag heb ik met Wout en mensen van het hoofdkantoor vergaderd. We zijn er nu aan toe om mensen te gaan aannemen. Maar het is al bekend geworden dat we hier met een Buurtzorg beginnen, en mensen uit de zorg weten ons inmiddels zelf te vinden.’

Simon kent de achtergrond van de stichting die Marloes bezighoudt. Géén dure directies, managers of leidinggevendenden met allerlei afdelingen. In veel organisaties komen pas helemaal onderaan de mensen om wie het eigenlijk gaat: de mensen die zorg nodig hebben. Zo niet bij Buurtzorg.

Wout Ouderaa, de dorpsdokter, was direct enthousiast toen hij via een collega elders in het land hoorde over Buurtzorg. Zo enthousiast,

dat hij iemand was gaan zoeken om ook in hun dorp een afdeling op te zetten, omdat hij dat als huisarts niet zelf kon doen. Toen hij via Aniek Marloes leerde kennen, wist hij dat hij de juiste persoon had gevonden. Marloes zag zijn plannen helemaal zitten en verhuisde naar hun dorp, tot groot genoegen van haar vriendin Aniek. Met Jasmijn had het ook meteen geklikt, weet hij nog.

De organisatie Buurtzorg is nog maar een paar jaar geleden begonnen, maar is inmiddels uitgegroeid tot een landelijk opererende organisatie. De verpleegkundigen werken niet alleen zelfstandig, maar hebben ook veel mogelijkheden als het op de manier van behandelen aankomt.

Simon knikt. ‘Het systeem zou op veel terreinen voor verbeteringen kunnen zorgen. Om te beginnen bij de regering. Het onderwijs... ga zo maar door!’

Marloes merkt op dat de organisatie nog steeds groeit. ‘Het is inderdaad een geweldig concept. Het zit verbluffend eenvoudig in elkaar. Ik kan enorm waarderen hoe slim de organisatie is opgezet qua structuur. Grappig, hoe dan mijn heao-achtergrond opeens weer naar boven komt.’

Simon kijkt verrast. ‘Ik wist niet dat je ook nog de heao gedaan had. Heel wat anders dan de verpleging.’

Marloes veegt de kruimels van de kerstkrans van haar schoot en knikt. ‘Om mijn ouders een plezier te doen. Die vonden het een “verstandige opleiding”. Maar door omstandigheden wilde ik heel mijn leven omgooien, meer mijn hart volgen, dus ben ik een opleiding gaan doen die ik zelf graag wilde. Hoe dan ook, het loopt tot nu toe op rolletjes, de opstart van Buurtzorg. We zijn ook zo blij met de kantoorruimte die we hebben, in de nieuwe boerderij van Huub, jullie overbuurman. We hebben niet veel ruimte nodig, de hele administratie wordt namelijk bijgehouden via een iPad. Je kunt ter plekke de dossiers bijwerken. Maar om teamvergaderingen te kunnen houden is een eigen plek wel fijn. Nog even en we kunnen echt van start gaan.’

Simon legt Willemien op haar buik op de grond, waar ze gretig om zich heen begint te graaien. Een stuk speelgoed, de broekspijp van haar vader, zelfs de veters in zijn schoenen moeten het ontgelden.

‘Ja, de boerderij is mooi geworden. En groter nog dan vóór de brand... Dat was wat, met oud en nieuw is het alweer een jaar gele-

den dat de boel in lichterlaaie stond. De plannen voor een bed and breakfast, die hij eerst had, waren in één keer van tafel. Huub had het er maar wat moeilijk mee. Logisch, want hij was bij een eerdere brand zijn gezin kwijtgeraakt. Gelukkig is er dit keer niemand omgekomen en heeft Huub maar een paar brandwonden opgelopen. Hij is blij dat zijn boerderij een goede bestemming heeft gekregen. En sinds hij Aniek heeft, is hij een ander mens geworden, een stuk socialer in elk geval.’

Silas is klaar met spelen. Hij gooit een kleine beer tussen de spijlen van de box door op de grond en besluit zijn stem te gebruiken. Een zwaar geluid voor een kind van zijn leeftijd. De tranen bewaart hij voor als er grover geschut nodig is.

‘Ach, mannetje dan toch!’

Marloes drinkt haar kopje leeg en zet het terug op tafel voor ze Silas uit de box tilt. ‘Wat is er dan met mama’s grote jongen?’

Jasmijn opent de kamerdeur met een elleboog en komt binnen met een kopje in de ene hand en een koffiekkan in de andere.

Ze blijft een moment in de deuropening staan en kijkt naar Marloes en haar zoon. Kind zonder vader, vrouw zonder man. Ooit is Marloes – zo heeft ze van Aniek gehoord – kort getrouwd geweest. De jonge bruid werd mishandeld door haar man en het huwelijk liep daardoor binnen een jaar al op de klippen. Marloes ging weer leren, volgde een opleiding tot verpleegkundige en kreeg al snel een baan in een ziekenhuis. Kort daarna kreeg ze opnieuw een verlies te verwerken, toen haar beide ouders kort na elkaar overleden. Toen Aniek in hetzelfde ziekenhuis als stagiaire binnenkwam, had Marloes net haar leven weer een beetje op de rit. En toen verscheen er een nieuwe, tijdelijke collega ten tonele in het ziekenhuis. De jonge, aantrekkelijke arts was half Nederlands, half Amerikaans. De mix van een blonde moeder met een zwarte vader had ervoor gezorgd dat zijn huid een prachtige, karamelkleurige tint had, en vooral zijn bruine ogen deden vele zusterharten sneller kloppen. Hij was ook nog eens erg charmant en zat vol grappen en kwinkslagen. Hij was klaar met zijn medische opleiding, maar voordat hij aan een specialisatie ging beginnen, wilde hij graag een tijdje in een Nederlands ziekenhuis werken. Hij zag het als een uitgelezen kans om het geboorteland van zijn moeder eindelijk te leren kennen.

Thomas Gates heette hij. Het fijne weet Jasmijn er niet van, maar op een avond, nadat onder hun handen twee jonge mensen waren overleden, was Marloes behoorlijk van slag geweest. De jongeman had aangeboden haar naar huis te brengen. Eenmaal daar aangekomen kwam van het een het ander, en ze belandden in de slaapkamer. Aanvankelijk had Marloes nog romantische ideeën gekoesterd over de wending die hun vriendschap had genomen. Maar toen ze de volgende dag op haar werk hoorde hoe een collega vertelde dat Thomas een verloofde in Amerika had, vielen haar dromen in duigen. Marloes durfde hem niet meer onder ogen te komen, zo schaamde ze zich voor het gebeurde. Het was helemaal niets voor haar, om zomaar met iemand het bed in te duiken, en dan ook nog iemand die al een relatie had.

Hoe dan ook, de man was uit beeld verdwenen en Marloes bleek zwanger te zijn.

Ze had besloten hem niet in te lichten en haar kind alleen groot te brengen. Ze wilde een nieuwe start maken, dus nam ze ontslag in het ziekenhuis en accepteerde een tijdelijke baan elders. Niemand in het ziekenhuis wist van haar zwangerschap. Toen het verzoek van Wout kwam om Buurtzorg op te starten, zag ze de noodzakelijke verhuizing naar het kleine dorp als een gebedsverhoring.

Ze had in de korte tijd dat ze hier woonde echte vrienden gemaakt en werk gekregen dat haar hart had. Daarbij kreeg ze een prachtige, gezonde zoon. Wat wilde een mens nog meer? Jasmijn kijkt vol genegenheid naar de knuffelpartij tussen moeder en zoon, en schenkt ongevraagd nog een keer koffie in voor Marloes.

‘Een halfje graag, Jasmijn.’

Simon trekt haar naar zich toe. ‘Lach eens tegen me, Mijntje.’

Marloes kust Silas op zijn stugge haartjes en kijkt over zijn hoofdje heen naar Simon, die nu in plaats van zijn dochter zijn vrouw op schoot heeft. Tja, dat mist Marloes natuurlijk. Zulke momenten die voor Jasmijn gewoon zijn. Een knuffel, een blik van verstandhouding. Elkaar begrijpen zonder een woord te zeggen.

Jasmijn boft maar, met een man als Simon.

Silas begint op een knoop van Marloes' vestje te sabbelen.

‘Ik drink vlug mijn koffie op – mijn complimenten aan je schoonmoeder voor het banket, trouwens – en dan vlieg ik naar huis. Silas

krijgt honger en echt, als hij vindt dat het zijn tijd is, heb je oordopjes nodig!’

Even later haalt Jasmijn behulpzaam de jassen van Marloes en Silas. ‘Zie ik je van de week nog? Ik heb Oop gezegd dat ik een keer kom poetsten in de B&B. Voor de gezelligheid. Als je zin hebt...’

Zin wel, maar geen tijd, Marloes heeft ander werk te doen. ‘Sollicitatiegesprekken voor Buurtzorg. Sommigen vinden de stap groot, van hun vaste baan – of veilige uitkering – naar zoiets nieuws. Maar dat komt goed, als mensen de achtergrond horen en ze zich realiseren hoeveel vrijheid ze krijgen, zijn zo meestal zo om. Dat horen we tenminste uit het hele land.’

Terwijl Simon zich bezighoudt met de opnieuw huilende Willemientje, loopt Jasmijn mee naar de auto.

‘De lucht is kraakhelder, wat is het koud!’

Marloes huivert. ‘Ga jij maar gauw naar binnen, zo zonder jas. Bedankt maar weer voor het oppassen.’

Jasmijn slaat haar armen om zich heen en blijft in het licht van de buitenlamp staan om haar vriendin uit te zwaaien.

Ze hoort Simon roepen. ‘Kom binnen, Mijntje, we stoken niet voor de mussen!’

Jasmijn kijkt de verdwijnende achterlichten na en denkt: oma Geertje zou het gezegd kunnen hebben...

Ze sluit de zware deur met een klap die er zijn mag.

Silas vindt het heerlijk om in de auto vervoerd te worden, en meestal valt hij door het geluid van de motor als een blok in slaap. Maar omdat de rit naar huis maar kort is, probeert Marloes hem wakker te houden. Ze babbelt tegen hem over haar belevenissen.

‘Morgen komen er sollicitanten, Silas. Dan gaat mama nieuwe mensen uitzoeken die goed bij Buurtzorg passen.’

Als ze de auto voor het huis parkeert, ziet ze hoe donker de woning oogt. Nergens brandt een lamp, zoals bij de burens. Ze neemt zich voor om binnenkort eens bij de bouwmarkt langs te gaan in de naburige stad, en zich te laten informeren over een tijdklok die op de buitenlamp aangesloten kan worden.

Silas begint in babytaal te mopperen.

‘Jij bent eerst aan de beurt.’ Ze maakt de gordels van zijn auto-stoeltje los en ondertussen kwebbelt ze tegen hem.

Hoe anders is haar eigen thuiskomen vergeleken met dat van iemand als Jasmijn, mijmert ze. Geen warm onthaal voor haar, zelfs geen simpele begroeting, of een kus. Maar dat het ook anders kan zijn, weet ze als geen ander. Ze schudt de gedachten aan haar eerste huwelijk snel van zich af. Beter alleen, dan in een relatie waar je kapot aan gaat, letterlijk en figuurlijk.

Het is binnen koud, en het eerste wat ze doet is de thermostaat van de verwarming hoger zetten. Silas parkeert ze met zijn jasje nog aan in de box, zodat ze een flesje voor hem klaar kan maken.

Ze wrijft haar handen warm en bedenkt hoe heerlijk het zou zijn om een klokthermostaat te hebben. Daar toch ook maar eens achteraan gaan, denkt ze, terwijl ze de kamer weer in loopt en Silas uit zijn jasje pelt. Als de magnetron met een ping-geluidje te kennen geeft dat het flesje klaar is, gaat Marloes met Silas in de orenstoel zitten, die nog uit haar ouderlijk huis stamt. De kleine jongen drinkt stevig door en de fles is in een mum van tijd leeg. Peinzend streelt ze het stugge, krullerige haar. Ze zoekt in zijn getinte gezichtje naar een gelijkenis. Op wie zou hij het meest gaan lijken?

Silas glimlacht tevreden naar zijn moeder en ze glimlacht automatisch terug. Net zo’n charmeur als...

Ze staat abrupt op en legt de kleine man tegen haar schouder aan,

intussen op zijn rugje kloppend. De temperatuur in de kamer is gelukkig alweer wat opgelopen.

Etenstijd, dat vertelt haar maag haar. Meestal kookt ze voor twee dagen tegelijk, dus vandaag hoeft ze alleen de boerenkool nog maar even op te warmen.

Zodra de etensgeur zich verspreidt, begint Silas te mekkeren. Hij kijkt verlangend vanuit zijn kinderstoeltje naar het bord van zijn moeder, dat op de eettafel staat.

Marloes wijst belerend met haar vork naar haar zoon. ‘Dat is nog geen voedsel voor jou, kleine man! Daarbij heb je bij tante Jasmijn al een lekker potje gekregen. Maar nog even en wij zitten samen aan tafel.’

Dat idee doet haar glimlachen.

Haar bordje is nog maar net leeg, of haar mobiel laat zich horen.

Ze ziet wie er belt: Aniek, haar vriendin en tevens de overbuurvrouw van Jasmijn.

‘Hoe kun je, Marloes! Wel bij Jasmijn op bezoek gaan, maar ons gewoon voorbijrijden.’

Marloes glimlacht.

‘Jasmijn heeft vanmiddag op Silas gepast. Dat weet je toch? Alles goed bij jullie?’

Aniek vertelt over het bezoek dat Huub vandaag aan de arts heeft gebracht, voor zijn brandwonden. ‘Het kan Huub niet schelen, die littekens, maar ze zijn goed weg te werken. Kon hij ze ook maar zo gemakkelijk uit zijn ziel laten weghalen! Maar het gaat wel goed, hoor. Met hem, bedoel ik. En het huis is nu zo’n beetje klaar, het is nu wachten op de laatste dingen die besteld zijn, gordijnen en nog wat meubeltjes. Je moet gauw eens komen kijken, de woonkamer is nu helemaal af. Heb ik je al verteld dat ik weer in de bed and breakfast ga werken? Je weet wel, Bonnie en Jasmijn zijn daar indertijd samen mee begonnen, naar de plannen van hun oma. Maar sinds Bonnie met Maurits getrouwd is, ontbreekt het haar aan tijd. Voor Jasmijn is het ook allemaal wat te veel. Ik krijg het idee dat Jasmijn best gefrustreerd is, ze wil van alles, maar met een baby zit ze toch behoorlijk vast en ik heb niet veel omhanden.’

Nieuwe vriendinnen zijn een cadeautje, maar er gaat toch niets boven een oude en vertrouwde relatie, vindt Marloes. Met Aniek heeft ze indertijd heel wat meegemaakt in het ziekenhuis.

‘Ze zijn vast blij met je hulp, want met Jasmijn op halve kracht zal de kerstdrukke straks voor je oma ook wat te veel zijn.’

Aniek zucht, ze zegt wat Marloes al verwachtte. ‘Nou ja, ik wilde wel dat ik ook geen tijd had vanwege een baby. Ik gun Huub zo een nieuw gezinnetje, het is gewoon afschuwelijk hoe hij zijn vrouw, maar ook zijn twee kinderen bij die brand is kwijtgeraakt. Ik dacht vanochtend trouwens even dat het zover was. Maar nee, vanmiddag ben ik ongesteld geworden. Stel je voor dat ik onvruchtbaar ben. Dat kan toch? Huub was aanvankelijk nog niet zo aan kinderen toe, hij zei dat hij niet van plan was om vaderschap en moederschap met me te spelen. Maar hij is al zo enorm vooruitgegaan de laatste tijd. Als het straks eenmaal zover is, praat hij wel anders. Dat weet ik zeker!’

Marloes leeft met haar mee en hoopt dat ze gelijk heeft.

‘Ik zou het onderwerp nog maar eens ter sprake brengen, Aniek. Dan weet je zeker hoe hij erover denkt. Maar maak je er niet te druk over, je bent tenslotte nog maar net getrouwd. Geniet eerst maar eens van elkaar! Je huis is nu ook bijna klaar, waardoor je weer tijd voor andere dingen hebt. Zoals leuke dingen doen met vriendinnen, bijvoorbeeld.’

Aniek geeft haar lachend gelijk en ze maken gelijk een afspraak. Dan is het tijd om Silas naar bed te brengen.

Pas als het nieuws van acht uur op de tv begint, heeft Marloes even tijd voor zichzelf. Zittend in de orenstoel verdeelt ze haar aandacht tussen de nieuwslezer en de brieven van de sollicitanten. Hopelijk kan ze morgen aan het eind van de ochtend dokter Wout Ouderaa goed nieuws brengen!

Aan de buitenkant verschilt de uitgebouwde boerderij van Huub Looijenga niet zoveel van haar omliggende soortgenoten. Het is alleen wel duidelijk te zien dat het gebouw spiksplinternieuw is. Ook is het rode pannendak anders dan de rieten variant van de oudere boerderijen. Huub wilde onder geen beding dat er opnieuw een rieten dak op kwam, nadat het dak van de oude boerderij zo makkelijk vlam had gevat. Diverse medische instanties hebben inmiddels een plekje in het nieuwe gebouw gekregen.

Marloes remt af en parkeert even later haar auto. De parkeerplaats, die tussen de weilanden ligt, biedt voldoende ruimte voor zowel werknemers als bezoekers. Het sneeuwt licht en Marloes had die ochtend

gelijk visioenen van Silas, zittend op een slee.

Binnen is het behaaglijk warm. Marloes loopt door de grote hal naar het kantoor van Buurtzorg. Op strategische plekken staan richtingaanwijzers, geen overbodige luxe.

De bewoners van het dorp en de dichtstbijzijnde stadswijk zijn tevreden: alle instanties zijn te vinden in hetzelfde gebouw. Er zit een praktijk voor fysiotherapie, een tandarts, een bureau voor kraamzorg en nog een paar andere instellingen. Wout Ouderaa heeft ervoor gekozen zijn praktijk in het dorp te handhaven. Al was het alleen maar voor de plaatselijke ouderen, zodat die lopend of per fiets naar de dokter kunnen.

Marloes loopt door een lange gang en belandt bij de deur waarop een blauw bordje bevestigd is met het logo van Buurtzorg.

Ze hangt haar jas in de garderobekast en kijkt het vertrek rond. Hoe zou het overkomen op de sollicitanten? De inrichting is sober, alleen het hoognodige staat er. Een groot bureau waarop een computer, een printer ernaast. Voor het raam een zitje met vier gemakkelijke stoeltjes, twee aan twee.

‘Groen,’ zegt ze hardop. Daar mankeert het nog aan. Een paar planten. En iets aan de wand. Misschien een mooi schilderij. Of zo’n enorme klok. Eens kijken op Marktplaats of ze iets geschiks kan vinden.

Ze loopt naar het bureau en pakt de map met sollicitatiebrieven uit haar tas.

Karen Atema, zo heet de eerste sollicitante, en na haar heeft ze een gesprek met Nettie Brinkman. Beiden zijn werkzaam in het dichtstbijzijnde stadje, in de thuiszorg.

Als er op de deur geklopt wordt, stappen er twee jonge vrouwen het kantoor binnen, in plaats van alleen de verwachte Karen Atema. Marloes groet de dames verrast en kijkt hen vragend aan.

‘Goedemorgen! We hebben vanmorgen beiden een afspraak met u, dat weten we omdat we niet alleen collega’s, maar ook vriendinnen van elkaar zijn. We spraken af om met elkaar mee te rijden voor de gezelligheid, en toen bedachten we: waarom komen we dan ook niet tegelijk op gesprek? Als u dat goedvindt, tenminste. Dan hoeft u alles in eerste instantie maar één keer te vertellen, en het persoonlijke gedeelte, waarin we wat over onszelf vertellen, zou dan apart kunnen, als dat wenselijk is.’

Marloes kan niet anders dan lachen om het initiatief van de twee

vriendinnen. ‘Dat scheelt inderdaad tijd. Laten we maar zien hoever we komen.’

Ze drukt handen, stelt zich voor. ‘Zeg meteen maar Marloes. En doe je jas uit. Als jullie daar gaan zitten, zet ik koffie.’

Weggewerkt achter een deur is een pieklein keukenblokje waar een koffiezetapparaat en een waterkoker staan.

Ze voorziet de twee van koffie, met suiker en melk binnen handbereik, en ook het gebruikelijke koekje ontbreekt niet.

Karen is de oudste van de twee. Een aantrekkelijke meid van Surinaamse afkomst, maar geboren en getogen in Nederland. Nettie is het toonbeeld van Hollands welvaren, met kort, blond haar en blauwe ogen. Een groter contrast tussen beiden is bijna niet mogelijk. Marloes heeft in hun cv gelezen dat beiden begin dertig zijn, en niet getrouwd of samenwonend.

Karen neemt het woord. ‘We vinden het eigenlijk best spannend, Marloes. Als we bij Buurtzorg zouden gaan werken – uiteraard afhankelijk van hoe dit gesprek verloopt – dan beginnen we weer helemaal opnieuw met een jaarcontract. We zijn nu in vaste dienst, we hebben zekerheid, voor zover je daar tegenwoordig nog van kunt spreken. Maar we horen goede berichten over Buurtzorg, zou je ons wat meer kunnen vertellen?’

Dat is Marloes wel toevertrouwd. Ze vertelt enthousiast over de eenvoudige opzet van de instantie en hoe het werkt in de praktijk.

De sollicitantes stellen op hun beurt veel vragen, die duiden op een ruime werkervaring. Marloes weet ze echter vlot te beantwoorden, en wat zij vertelt stelt hen meer dan gerust. Het lijkt erop dat de dames steeds meer warm gaan lopen voor deze nieuwe baan.

Nog een kopje koffie.

Het gesprek verloopt dermate ontspannen dat Marloes het wel aandurfte om het tweede gedeelte ook met beide dames tegelijk te doen. Ze stelt de bekende vragen die bij een sollicitatie gebruikelijk zijn om kandidaten beter te leren kennen, zodat ze hen kan beoordelen op hun geschiktheid voor de betreffende functie. Naarmate het gesprek vordert, hoopt ze steeds meer de twee sollicitantes te kunnen strikken voor Buurtzorg. Ze zouden zo goed in hun team passen!

Marloes vraagt hun of ze willen terugkomen voor een tweede gesprek.

‘Ik hoef er eigenlijk niet meer over na te denken,’ roept de sponta-

ne Karen. ‘Jij, Net? Ik durf het aan. Als je ons hebben wilt, wagen wij de sprong!’

Nettie knikt bevestigend.

Marloes is in haar sas. ‘Goed zo. Jullie zullen er geen spijt van hebben.’

Ze legt hun in korte bewoordingen uit hoe de procedure verder zal verlopen.

De dames hebben nog de nodige vakantiedagen staan, waardoor ze al heel snel na het opzeggen bij hun huidige werkgever aan de slag kunnen gaan bij Buurtzorg.

Aan het eind van het gesprek zegt Nettie: ‘Maar ik moet nog erg wennen aan hoe simpel de opzet is, we zijn het zo anders gewend. Even voor mijn goede begrip: zou je kunnen zeggen dat dokter Ouderaa en jij zo’n beetje de directie zijn? En in het team, is er dan een soort “eerste onder de gelijken”, die de beslissingen neemt?’

Marloes haalt de jassen van Nettie en Karin. ‘Ik begrijp je vraag, voor je gevoel kan het gewoon niet: er moet toch iemand de leiding hebben, of niet?’ Ze zegt het geamuseerd. ‘Het is erg wennen, maar nee, Wout en ik zijn geen directie. Wout kon als huisarts niet zelf een afdeling beginnen of werknemer zijn, maar hij kon het wel in gang zetten. Hij heeft de contacten gelegd met het hoofdkantoor. Zo kwam ik in beeld, om de plannen ten uitvoer te brengen. Maar straks draai ik gewoon mee in het team. We zijn samen “de baas”, als team. We werken onze eigen administratie bij op de iPad en om beurten bemanen we de telefoon, een mobiele telefoon die gewoon meegaat op pad. En als we er niet uit komen, is er een coach die ons kan begeleiden.’

Het afscheid is hartelijk. Marloes loopt mee tot de voordeur. Als ze op haar horloge kijkt, ziet ze dat er tijd over is. Al snel zit ze weer achter het bureau met een lijstje namen voor zich van mensen die wachten op haar telefoontje.

Wout Ouderaa is net klaar met zijn spreekuur als Marloes de praktijk binnenkomt.

‘Wat een timing,’ grijnst hij en hij opent de deur van de spreekkamer. ‘Hoe zijn de sollicitaties verlopen?’

Hij biedt koffie aan, maar Marloes bedankt. Ergens vanuit het woonhuis, waar de praktijkruimte aan verbonden is, klinkt een klaaglijk geblaf.

‘Kom, dan gaan we in de woonkamer zitten, het alleen-zijn wordt Cornelis soms te veel.’

Marloes glimlacht. Wout is aandoenlijk gesteld op zijn teckel. Baas en hond begroeten elkaar alsof ze dagen gescheiden zijn geweest.

‘Later neem ik ook een hond, voor Silas,’ bedenkt ze hardop.

Wout heeft niet veel moeite gedaan wat betreft de inrichting van zijn huis. De wandafwerking is strak, evenals de stijl van de moderne meubels. Hij gaat op een leunstoel zitten en fatsoeneert zijn bijna witte haar. Niet voor het eerst bedenkt Marloes hoe opvallend zijn haarkleur is voor zijn leeftijd. Hij is niet ouder dan een jaar of vijftendertig, veertig, schat ze.

‘Ga zitten, Marloes, en vertel. Heb je mensen enthousiast kunnen maken?’

Marloes ploft op een bank neer. Dan pas ontdekt ze dat ze haar jas nog aanheeft en al pratend ontdoet ze zich daarvan.

Ze haalt een stapel papieren uit haar tas. ‘We hebben al een hele club sollicitanten bij elkaar gesprokkeld, Wout, en de dames van vanmorgen hebben de baan geaccepteerd. Nu de rest nog.’

Wout knikt. ‘Goed bezig, Marloes! Wel lastig trouwens dat de boerderij nog steeds geen goede naam heeft. Ik heb patiënten die het Het Wijkgebouw noemen. Zo heette dat vroeger, het gebouw waar de wijkzusters hun domein hadden. Misschien wil Huub er wel een wedstrijd van maken. Ik zal weleens een balletje bij hem opgooien. Ik geloof wel dat hij tevreden is met de uiteindelijke bestemming.’

Marloes is het met hem eens.

‘En de mensen uit De Oude School net zo. Hij zou immers aanvankelijk óók een bed and breakfast beginnen. Dat is nu een concurrent minder voor hen. Tja, verzin maar eens een naam die van toepassing is op een medisch centrum met zoveel disciplines. “Medisch Centrum” zou kunnen, maar dat is zo algemeen en saai... Je moet ook wel wat leuks kunnen winnen, als het een wedstrijd wordt. Wat vind je van een gratis sportmassage door de fysio?’

Wout grijnst. ‘Dat loopt als een trein, denk ik. Of een gratis verdooving bij de tandarts?’

Uiteindelijk worden ze weer serieus en ze nemen nog wat gegevens door.

Als Marloes aanstalten maakt om naar huis te gaan, kaart ze het

geval oma Geertje Voordewind nog even aan. ‘Ze woont daar goed, in een aanleunwoning. Als er iets mocht gebeuren, is alle hulp voorhanden. Maar wat als ze doorschiet in de dementie? Konden we maar in de toekomst kijken. Ze wil zelf wel bij Jasmijn in huis...’

Wout schiet in de lach terwijl hij Marloes in haar jas helpt.

‘Jaja, dat verhaal ken ik, Jasmijn vertelt het regelmatig. Maar als je het mij vraagt, doet Jasmijn het geweldig in de bed and breakfast, maar heel wat minder in de bejaardenzorg. En met een oma als Geertje Voordewind kan ik mij daar wel wat bij indenken, tussen ons gezegd en gezwegen.’

Marloes is het met hem eens. Ze knuffelt Cornelis, die achteruit deinst. ‘Tot kijk, Wout.’

‘Jij een goede dag verder.’

Wout loopt met haar mee tot aan de auto. ‘Het sneeuwt weer, er wordt een witte kerst voorspeld, geloof ik. Was dat vorig jaar ook niet zo?’

Marloes knikt en rammelt ritmisch met haar sleutelbos. ‘*Jingle bells, jingle bells...*’

Ze stapt in haar auto en Wout geeft een mep op het dak ten afscheid. Marloes doet of ze ervan schrikt en kijkt hem vanachter het raampje met een quasiboze blik in haar groene ogen aan.

Wout kijkt berouwvol, hij legt een hand op zijn borst en buigt zwaarig voor haar.

Met een grijns wuift Marloes naar hem terwijl ze wegrijdt. Zo fijn om thuis te zijn in het dorp. Om mensen te kennen, maar ook gekend te worden.

Een ‘goede dag’ wenste Wout haar toe. Haar dag is zeker goed. Dat is ook weleens anders geweest, maar met Silas zijn alle dagen goed. Geweldig zelfs!

Ze rijdt naar het huis van haar vriendin Aniek, die vandaag voor een keertje als oppas fungeert. Aniek, die niet kan wachten tot ze zelf een kindje heeft. Marloes hoopt maar dat ze wijs met haar kinderwens omgaat, gezien Huubs verleden.

Vandaag heeft Aniek in elk geval kunnen oefenen hoe het is om een kindje te hebben!

Ze besluit het voortaan alleen te doen

De liefde? Nee, dat is niks voor Marloes. Keer op keer hebben mannen haar teleurgesteld. Ze belooft zichzelf plechtig dat ze voortaan alleen blijft, want mannen zijn niet te vertrouwen. Marloes heeft haar oude leven achtergelaten en is verhuisd naar een dorp waar velen vóór haar de liefde vonden. Maar zij niet, daarvan is ze overtuigd! Zij komt voor een nieuwe baan en haar hoofd staat niet naar een relatie. Totdat tegen al haar verwachtingen in toch weer de wens ontstaat om iemand lief te hebben. Maar wie? De betrouwbare huisarts, de zwierige kunstenaar of de serieuze advocaat?

Niet alleen, maar samen is het afsluitende deel van een trilogie van Julia Burgers-Drost. De auteur schreef *Jij bent mijn doel* en *Het licht breekt door*, en de plannen voor dit laatste deel had ze al klaarliggen. Helaas kon Julia Burgers-Drost, die in januari 2013 overleed, de trilogie niet zelf voltooien. Haar dochter Marjolein van Diest kon dat wel. Het is een prachtige roman geworden, met een ontroerend voorwoord over 'samen schrijven'.

Z&K

ISBN 978 94 0190 263 2 NUR 344

9 789401 902632

www.romanserie.nl